

νόθριξ, άγαμος ή οικογενειάρχης. Τοῦτο δὲ μόνον γνωρίζομεν, ὅτι ἐξέδωκε μετάφρασιν τοῦ ἀγγλοῦ Βροῦμ μετά προλόγου, ἐν ᾧ ἡ μᾶλλον ψηλαφητὴ καὶ ἀναμφισβήτητος ἀγραμματοσύνη φεγγοβολεῖ καὶ λάμπει ὡς ἥλιος μεσουρανῶν ἐν ἀνεφέλω στερεώματι.

Ἡ Ἐφημερίς τοῦ κ. Κορομηλά, δημοσιογραφικὸν καθήκον ἐκπληροῦσα, παρέθηκεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς ὡς ἀπόγευμα τῆς μεταφράσεως χωρία τινὰ ἐκ τοῦ προλόγου, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι ὁ ὑπουργός, ὁ διορίσας τὸν κ. Τζιβανόπουλον καθηγητὴν, κακῶς ἐπραξε ν' ἀποτρέψῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ πατρικοῦ ἐπαγγέλματος, τῆς φυτέσεως δηλ. καλῶν λαχάνων, μυριάκις χρησιμωτέρων τῶν κακῶν προλόγων.

Ὁ ῥηθεὶς Τζιβανόπουλος, ἀντὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν πρόλογόν του, σκοπιμώτερον ἐνόμισε νὰ καταγγείλῃ εἰς τοὺς φαλαγγίτας τὸν ἐκδότην τῆς «Ἐφημερίδος» ὡς ψευδάδελφον, μεταχειριζόμενον σάπωνα καὶ φέροντα στυχρὸν ἐπὶ τοῦ στήθους.

Κατὰ τῶν ἐγκλημάτων τούτων ἐξηγέρθη σύσσωμος ἡ φάλαγγ, οὐδὲν λέγουσα περὶ τοῦ ἐν λόγῳ προλόγου, ἀλλὰ ῥίπτουσα ἰὸν δυσώδη καὶ βόρβορον φαρμακερὸν ἐπὶ τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας τοῦ πλύνοντος τὰς χεῖρας συναδέλφου.

Φίλοι τινὲς συνεβούλευσαν τὸν κ. Κορομηλᾶν νὰ μὴ ἀπαντᾷ εἰς φαλαγγίτας καὶ ν' ἀφίη ἡσύχους τοὺς Τζιβανοπούλους. Τῆς συμβουλῆς ταύτης μόνον τὸ πρῶτον μέρος φαίνεται ἡμῖν ὀρθόν. Ἐν ὅσῳ ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ αἰσχροπότης κυλίονται εἰς τὰ καταγῶγια τῆς βορβορώδους ἐφημεριδογραφίας, ἡ σιγή καὶ ἡ περιφρόνησις ἐπιβάλλονται εἰς πάντα σεβόμενον ἑαυτὸν, ἀλλ' ὅταν αὐταὶ ἀναρρήχθῳσιν ὅπως δῆποτε εἰς ἔδραν Πανεπιστημίου, ἢ ἐπίθεσις κατ' αὐτῶν καθίσταται ἀπαράβατον καθήκον πικρῶς κρητοῦντος εὐθαρῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὸν κάλαμον δημοσιογράφου. Ὁμολογοῦμεν ὅτι περιττὸν καὶ ἄχαρι ἔργον ἀνέλαβεν ἡ «Ἐφημερίς» ἀπαντῶσα εἰς τὰς ἑυπαρίας τοῦ «Λαοῦ» καὶ τοῦ «Τίς πταίει», κατεχόντων τὴν οἰκείαν θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ κοινῇ γνώμῃ, οὐδόπως ἕμως νομίζομεν περιττὴν τὴν ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου τοῦ κ. Τζιβανοπούλου καὶ τῶν ὁμοίων του, ὅταν κἀθῆνται ὅπου δὲν πρέπει. Ἀντὶ νὰ συμβουλευσώμεν τῇ «Ἐφημερίδι» ν' ἀνέχηται τὰ τοιαῦτα ἐκ φόβου τῆς ἀκαθάρτου φάλαγγος, νομίζομεν καὶ ὑμῶν καὶ τοῦ «Αἰῶνος» καὶ τῶν «Συζητήσεων» καὶ τῆς «Ἐκλεκτικῆς» καὶ τοῦ «Νεολόγου» καὶ τῆς «Ἀληθείας» καὶ τῆς «Στοᾶς», καὶ τοῦ «Ἐθροφίλακος» καὶ πάσης τιμίας ἐφημερίδος καθήκον νὰ ἐνθαφρῶνῃ καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὴν εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἀμαθείας λυμαιομένης Πανεπιστήμιον, συντηρούμενον διὰ τῶν φόρων καὶ τοῦ ἰδρώτος τοῦ λαοῦ. Ἄν ὁ σεβόμενος ἐκυτόν τύπος ἐνόει κάλλιον τὴν ἀποστολὴν του, οὔτε ὁ Τζιβανόπουλος ἤθελε παραδίδει ἱστορίαν ἐν μέσαις Ἀθήναις, οὔτε ὁ Βερναρδάκης ἤθελε φυτεῖν λάχανα ἐν Μυτιλήνῃ. Πᾶς ὁ βλέπων τὰ τοιαῦτα φαινόμενα καὶ μὴ αἰσθανόμενος βᾶφον τὴν παρειάν του ἐρύθημα ἀγανακτήσεως καὶ ἐντροπῆς οὔτε κάλαμον οὔτε καρδίαν ἔχει ἀληθοῦς δημοσιογράφου.

Θ.

ΚΙΒΩΤΙΟΝ

Θρηῖνος φαληρισμένου

Ποῦ ἡ πάλαι μελωδία,
ποῦ ὁ κόσμος, ποῦ οἱ σκύλοι,
τὰ θρηνοῦντ' αὐτὰ παιδία,
ποῦ οἱ θερινοὶ μας φίλοι;
αἴσθημα ποῦ εὐθηνόν;
ποῦ φιλόμουσος μωρὶξ
καὶ ποῦ Φάληρον κλεινόν;

Ποῦ τις νῦξ, καθ' ἣν οἱ νέοι
ἀπὸ αἴσθημα ἠνδροῦντο,
καὶ οἱ γέροντες ἀμυαῖοι,
πρὶν κυφοὶ, εὐθεῖς ὠρθοῦντο;
κόσμου παρωδία ποῦ;
Φεῦ! ταχὺς ὁ χρόνος ῥέει,
ἐρημία τοῦ λοιποῦ

Ἐρημία! οὔτε πλέων
ἀπατᾶς ἢ ἀπατᾶσαι
οὔτ' εἰς βλέμμα τῆς ὠραῖον
ὡς μετέωρος κρεμᾶσαι,
ποῦ θὰ πέσης ἀγνοῶν,
πόθων ἄθυρμα ματαίων,
ὡς κενὸν ὑψοῦτ' ὠόν.

Τῶρ' ἀκτὴ ῥερυπωμένη,
παραπήγματα πεσμένα,
γέφυρα σκελετωμένη,
καφενεῖξ κεκλεισμένα,
καὶ τις, ἴσως ποιητῆς,
εἰς τὴν ἄμμον περιμένει
νὰ ἀναφανῇ ἡ Τίς.

Καὶ ὡς στήλη τις πενθίμη,
παρελθὸν ἐφ' ἧς ἐγράφη,
εἰς ἀνάμνησιν κἄν, οἴμοι!
ὅπου τόσον πῦρ ἐτάφη,
εἰς σιδηροδρομικὸς
ὡς βρυκόλαξ, ὅπου τάφοι,
φεύγει μελαγχολικός.

ΦΛΟΞ.

Ὁ πρῶτον καθηγητῆς κ. Σ. . . . ἐκτελέσας son pélerinage εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Πάπα ἐπανέκαμψεν ἀπὸ τῆς προχθῆς εἰς τὰ ἴδια. Τὸ ταξείδιον εἰκάζομεν, ὅτι ὑπῆρξεν γαλήνιον. Τοῦλάχιστον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δὲν παρετηρήθησαν ὀρατὰ ἴχνη περιπετειᾶς, οἷαν ὑπέστη πέρυσι μετὰξὺ Ῥόδου καὶ Κύπρου πλέων εἰς τὴν Συρίαν.

Ι . . .

Ἵπεύθυνος Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ.